

РЕШЕНИЕ

№ 6234

гр. София, 20.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **6861** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. П. Г. от [населено място] срещу решение от 18.05.2012г на СРС по нахд № 19226/2011г. Претендира се незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че съдът е установил и дал вяра единствено на свидетелските показания на свидетелите актосъставител и свидетел по акта, без да събере доказателства за установяване на всички относими към спора факти. В тежест на наказващия орган било да докаже наличието на всички обстоятелства, описани в АУАН и в НП, послужили като основание за санкциониране на жалбоподателя. Не било достатъчно съдът да се позове на редовно съставения АУАН, за да се считат доказани обстоятелствата, описани в него. Пред съда не било представено нито едно доказателство за спазване на процедурата по Наредба № 30/27.06.2001г за реда за установяване на употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС. Правят се възражения относно съдържанието на АУАН, в това число и изключително лаконично описание на нарушението; както и относно реквизитите на талона за кръвно изследване. РС установил фактическа обстановка по делото въз основа на спорни обстоятелства. Липсвали доказателства относно одобрението на алкомера като техническо средство, установяващо

концентрацията на алкохол в кръвта, както и одобрението му от БИМ към датата на твърдяното нарушение. И на последно място се претендира прекомерност на наложеното наказание .

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, СДВР ОПП, редовно уведомен, не се представлява.

СГП чрез прокурор Димитров взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 18.05.2012г на СРС по нахд № 19 226/2011г, АССГ в настоящия състав приема, че решението на РС е валидно и допустимо.

В касационната жалба се претендират извършени от РС съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на обжалваното решение.

Касационната инстанция не споделя възраженията на касатора в тази насока:

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е установил факти, които се споделят от АССГ в настоящия състав.

От събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява, че на 20.08.2011г., около 09.59 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]С. П. Г. управлявал л.а. „Шевролет Епика" с ДК [рег.номер на МПС] и до магазин „345" става невинен участник в ПТП. След пристигане на компетентните органи /свидетелите Н. и С./ и последвала проверка с техническо средство - Дрегер „А. 7410+" с № 0093 се установява, че Г. е употребил алкохол и е с концентрация на алкохол в кръвта 1,19 промила. Поради това на С. Г. е издаден талон за медицинско изследване № 0325480, за да се яви в I-ва градска болница за вземане на кръвна проба и изготвяне на химическа експертиза с оглед точно установяване на съдържанието на алкохол в кръвта.

АУАН № АС 2550 /бланков №181396/ от 20.08.2011г.е съставен от св. Н., в присъствието на св. С.. Актът е съставен за нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. АУАН е връчен на С. П. Г. срещу подпис и без възражения на 20.08.2011г. Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него, на 19.09.2011г. е издадено атакуваното Наказателно постановление № АС 2550 от

Началник АНД отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на С. П. Г. на основание чл.174, ал.1, предл. 1 от ЗДвП му е наложена „глоба“ в размер на 350 (триста и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 10 (десет) месеца. Наказателно постановление № АС 2550/19.09.2011г. е получено лично от С. П. Г. срещу подпис на 28.09.2011г. и обжалвано с жалба, депозирана на същата дата.

РС е направил анализ на събраните по делото доказателства, като е изяснил, че фактическата обстановка е установена въз основа на събраните по преписката и в хода на делото пред РС доказателства. Касационната инстанция не споделя възражението на касатора, че изводите на РС са базирани само и единствено на показанията на разпитаните по делото свидетели. Същите са обосновани след анализ на съвкупността на доказателства, като РС законосъобразно и правилно е приел, че цялата тази съвкупност е в насока реализиране на нарушение по чл. 5 ал.3 т.1 от ЗДвП.

РС е извършил проверка на съставените актове, като законосъобразно е приел, че АУАН и Наказателното постановление са съставени, респ. издадени от компетентни за това лица /с оглед приложената по делото Заповед на министъра на вътрешните работи/. Касационната инстанция приема извода на РС, че в конкретния случай са налице всички изискуеми по ЗАНН реквизити в АУАН и в Наказателното постановление. И в двата административни акта са посочени местото, където се е движел нарушителят и каква е посоката му на движение; обстоятелството, че нарушителят е изпробван с определено техническо средство, което е дало резултат от 1,19 промила /който резултат е над допустимия/, както и данни за личността на дееца. И в АУАН, и в НП нарушението е описано с думи по сходен начин, така че същото да отговаря на цифровата квалификация. В АУАН и в НП са посочени всички елементи от фактическия състав на нарушението. Спазени са и сроковете по чл.34 от ЗАНН. В тази насока, касационната инстанция не споделя възраженията на касатора за липса на основни реквизити на АУАН и НП, както и за допуснати нарушения при издаването им.

РС пълно и задълбочено е обсъдил всички възражения на Г., като е приел същите за неоснователни. Касационната инстанция също приема за неоснователни доводите на адв. А. за съществено процесуално нарушение поради това, че в АУАН в графата за ЕГН на свидетеля било написано „служител“. Видно от мотивите на РС, съгласно чл.42, т.7 от ЗАНН в АУАН се вписват имената и точните адреси на свидетелите, както и ЕГН; липсата на тези реквизи действително представлява нарушение на посочената правна норма, но РС законосъобразно е приел, че в конкретната хипотеза това нарушение не е съществено, тъй като с него не се накърнява правото на защита на наказаното лице, нито се препятства съдебния контрол върху законосъобразността на НП. Изискването за вписване на адрес и ЕГН на свидетелите по АУАН има за цел осигуряване на тяхното присъствие при евентуално оспорване на НП и необходимост от установяване на фактите, които са вписани в Акта. Касационната инстанция споделя мотивите на РС, че адресът и ЕГН на свидетеля сами по себе си нямат никакво отношение към обстоятелствата, при които е констатирано нарушението и е съставен Актът, т.е. те не са съществен елемент от съдържанието му и тяхната липса, макар и да съставлява нарушение, не е порок от категорията на съществените, налагащи отмяна на Наказателното постановление.

Касационната инстанция не споделя и възражението на касатора относно липса на точно описание на нарушението. Релевантни за нарушението факти са: - наличие на водач на ППС, който – управлява ППС под въздействие на алкохол; като –

концентрацията на алкохол в кръвта следва да бъде над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда включително. Всички елементи от фактическия състав са описани в АУАН и НП, като тези факти субсумират състава на нарушението по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

Касационната инстанция споделя изложеното от РС, че съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Ако в производството по обжалване на издаденото Наказателно постановление са представени доказателства, оборващи презумпцията на чл.189, ал.2 от ЗДвП, съдът не е обвързан от презумптивната доказателствена сила на акта. В конкретното производство пред СРС, обаче, не са депозираны доказателства, оборващи презумпцията на чл.189, ал.2 от ЗДвП, поради което РС законосъобразно е приел за доказана отразената в Акта и Наказателното постановление фактическа обстановка. Съгласно чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП на водача на пътно провозно средство /ППС/ се забранява да управлява ППС под въздействието на алкохол, наркотици или други упойващи вещества. Съгласно чл.6 от Наредба № 30/27.06.2001г. за реда за установяване на употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС при неявяване на лицето за вземане на кръв за химическо изследване, употребата на алкохол се установява с показанията на техническото средство. По делото не са представени доказателства Г. да е дал кръвна проба за алкохол. Предвид това, РС правилно е приел, че следва да се приемат за действителни показанията на техническото средство Дрегер „А. 7410+“ с № 0093, а именно, че жалбоподателят е управлявал МПС с концентрация от 1.19 промила алкохол.

РС е изложил съображения и за съставомерност на деянието от субективна страна. Досежно субективната страна на нарушението, безспорно се установява, че деянието е извършено виновно.

Правилен е и изводът на РС, че за нарушението по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП на Г. законосъобразно е определено наказанието по реда на чл.174, ал.1, предл.1 от ЗДвП. Съгласно този текст от закона на административно наказване подлежи водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда до 1,2 на хиляда, установена с медицинско изследване и/или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Наказанието, предвидено в тази разпоредба, е „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 1 до 12 месеца и „глоба“ от 200 до 500 лева. РС е извършил проверка за наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства. Като отегчаващо отговорността обстоятелство съдът е отчел констатираното високо количество на алкохол у Г. (1,19 промила), което граничи със стойностите над 1,2 промила, при които се носи наказателна отговорност по чл.343б, ал.1 от НК; както и фактът, че С. Г. има и други нарушения по ЗДвП /видно от личния му картон/, което обстоятелство също утежнява отговорността му. С оглед съотношението на смекчаващите към отегчаващите отговорността обстоятелства; тяхната относителна тежест; обществената опасност на конкретното нарушение; нормата на чл.27 от ЗАНН и целите по чл.12 от ЗАНН РС обосновано е приел, че на С. П. Г. правилно е било наложено и индивидуализирано наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ над средния размер, предвиден в закона, а именно 10 месеца. По отношение на наказанието „глоба“, наложено от административно - наказващия орган, същото е в размер на 350 лева. РС също обосновано и мотивирано е приел, че размерът се явява около средния размер на предвиденото в закона наказание „глоба“, като същият е определен законосъобразно и справедливо.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия състав приема, че решението на РС е валидно и допустимо, постановено при правилно приложение на материалния закон и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяната му.

Същото на основание чл. 221 ал.2 от АПК следва да бъде оставено в сила, поради което и АССГ в настоящия състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.05.2012г на СРС по нахд № 19226/2011г.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
/М.С./

ЧЛЕНОВЕ: 1.....
/Вл. Н./

2.....
/М.К./